

**[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]**  
ningerne. Dette er jo for saa vidt nu Historie, og jeg skal derfor heller ikke komme nærmere ind derpaa, men jeg har gerne lige villet erindre om, hvordan de faktiske Forhold laa.

Det ærede Medlem omtalte vor Andel i Verdenshandelen og mente, at den var gaaet ned. Forholdet er det, at det trods alle Afspærringsforanstaltninger er lykkedes os at bevare den samme Andel i Verdensomsætningen, som vi havde nogle Aar før Valutacentralen. Specielt med Hensyn til Afsætningen til Tyskland, der saa ofte har været nævnt, ligger Sagen saaledes, at Danmarks procentvise Andel i Tysklands Import af Landbrugsvarer, siden vi fik Valutacentralen, har ligget væsentligt højere end i 1932. Der har naturligvis kunnet være Svingninger fra det ene Aar til det andet, men medens vor Andel i Tysklands Indførsel af Landbrugsprodukter i 1932 androg 18,7 pCt., saa var vi i første Halvaar af 1937 kommet op paa 29,7 pCt., altsaa en Stigning paa mere end 50 pCt. Det er dog noget væsentligt andet end det Fald, der undertiden tales om, og jeg forsvaar ikke, at man paa Baggrund af disse Tal kan tale om nogen svigtende Eksport til Tyskland.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen udtalte, at det ikke var saa mærkeligt, at Valutaattesterne ikke kunde benyttes, naar Forholdet f. Eks. var det, at man nok kunde faa Bevillinger til Laase, men ikke til de Nøgler, der skulde til for at aabne og lukke Laasene. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har sin Viden fra, men jeg ved, at Laase og Nøgler — bortset fra nogle Specialiteter, der imidlertid ikke tæller meget — henhører under samme Varenummer, nemlig Vare-Nr. 2438 i Valutalovens Varefortegnelse. Naar Laase og Nøgler hører under samme Varenummer, kan man vist hverken bebrejde Valutacentralen eller mig, dersom Importørerne tager Laase ind uden Nøgler, naar de kan tage begge Varer ind paa samme Bevilling.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har rejst Spørgsmaal om Afskedigelsen af Søfartskontorets tidligere Chef, Kontorchef Emil Krogh — en Afskedigelse, der fandt Sted den 19. Juli 1937. Grunden til at det ærede Medlem nu — altsaa snart 1½ Aar efter Kontorchef Kroghs Afskedigelse — har rejst denne Sag, er, saa vidt jeg forstaaer, at søge i, at Kontorchefen for nylig har udgivet en Pjece vedrørende Sagen, i hvilken Pjece han gør op med mig og andre. Jeg skal ikke komme ind paa en udførlig Gennemgang af denne Pjece, der

desværre paa mange Punkter indeholder Ting, som ikke er rigtige, og uberettigede Angreb paa andre Embedsmænd — for at tale meget mildt. Men jeg skal dog, naar det ærede Medlem ønsker det, give en kort Fremstilling af Sagen.

Inden jeg skrider hertil, vil jeg imidlertid gerne have Lov til at rette en Misforstaaelse, som det ærede Medlem sikkert ganske uforvarende har gjort sig skyldig i. Det ærede Medlem talte, formentlig ud fra den i Pjece givne Fremstilling, om „hemmelige Papirer“, og bad om, at „Kortene maatte blive lagt paa Bordet“. Dette er, synes jeg, sket i saa fuldt Omfang, som man kan forlange det. Ganske bortset fra at jeg i sin Tid har givet Pressen en Oversigt vedrørende Sagen — det er nu ogsaa snart 1½ Aar siden —, saa har Sagens Akter været forelagt Finansudvalget. Sagen har Finansudvalgets Journal Nr. 93<sup>1</sup> i Aargang 1937—1938. Resultatet af denne Forelæggelse blev, at jeg fik alle Akterne tilbage uden Bemærkninger.

Endvidere har jeg drøftet Sagen indgaaende med forskellige fremstaaende Mænd inden for Søfartserhvervet. At Akterne ligeledes er forelagt Statsministeriet og Finansministeriet før Kontorchef Kroghs Afskedigelse, nævner jeg blot for en Fuldstændigheds Skyld. Endelig kan jeg nævne, at Kontorchef Krogh i et Brev af 15. Juli 1937 selv har udtalt, at han, uden at ville paatage sig nogen Del af Skylden herfor, maa erkende, at Betingelserne for Samarbejde fremefter er bristet, og at han ser paa Konsekvenserne heraf paa samme Maade som jeg: at Afskedigelsen var uundgaaelig.

Allerede af disse Eksempler vil det ærede Medlem sikkert forstaa, at det ikke er rigtigt at tale om „hemmelige Papirer“ i den Forstand, at der ikke har været Adgang for andre end Ministeriets Embedsmænd og mig til at sætte sig ind i dem. Finansudvalget har, som sagt, set Sagen, og jeg vil intet have at erindre imod, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, hvis han ønsker det, faar Lejlighed til at se Dokumenterne. At slige Papirer, der naturnødvendigt maa indeholde Oplysninger om mangeartede Forhold, ikke egner sig til almindelig Offentliggørelse, gaar jeg, med mit Kendskab til det ærede Medlem, ud fra, at han vil være enig med mig i.

Hvad dernæst angaar selve Sagen, vil det maaske være rigtigt at ridse dennes Forhistorie op. I Januar Maaned 1937 saa jeg mig som Følge af, at jeg maatte